

Sygn. akt III KK 214/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 czerwca 2017 r.,

sprawy **W. H. D.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt II Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 września 2016 r.,

sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

**1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego W. H. D. za winnego czynu z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., polegającego na tym, że w dniu 20 lipca 2015 r. w miejscowości O. gm. S., powiat w. w województwie (...) kierował pojazdem marki A. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. mając 1,50 mg/l alkoholu w

wydychanym powietrzu, będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w S., sygn. akt II K (...) za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych. Orzekł o zaliczeniu na poczet orzeczonego środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy oraz o kosztach sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył orzeczenie w całości.

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając mające wpływ na treść orzeczenia rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd II instancji należytego i rzetelnego rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego W. D. związanych z mogącym mieć wpływ na treść orzeczenia naruszeniem przez Sąd I instancji przepisów postępowania, a mianowicie art. 7, 410, 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 424 § 2 k.p.k. skutkującym:

- bezpodstawnym przypisaniem oskarżonemu W. H. D. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
 - zaniechaniem zmiany rażąco niewspółmiernej kary oraz środka karnego orzeczonych wobec oskarżonego W. H. D.,
- co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania sprawy przez Sąd drugiej instancji w granicach apelacji oraz nienależytego wyjaśnienia zasadności

rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego w granicach umożliwiających zrozumienie i poddanie merytorycznej kontroli kasacyjnej podstaw tego rozstrzygnięcia.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w W. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, umożliwiającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Z uwagi na charakter podniesionych w kasacji zarzutów, przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego, a zakres kontroli kasacyjnej jest zdecydowanie węższy niż w postępowaniu apelacyjnym, opiera się też na innych przesłankach. Kasacja może opierać się na zarzutach dotyczących uchybień w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych albo innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Z treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia wynika, że choć obrońca, poprzez odwołanie się do obrazy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. stara się nadać podnoszonym zarzutom charakter kasacyjny, to w istocie rzeczy próbuje doprowadzić do przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy pełnej kontroli odwoławczej, do czego sąd kasacyjny nie jest powołany.

Zarzut kasacji zmierza *de facto* do podważenia ustaleń faktycznych w sprawie, dokonanych w sposób szczegółowy i logiczny przez Sąd I instancji, który dokładnie wyjaśnił podstawy swojego rozstrzygnięcia, a także do zakwestionowania wymiaru orzeczonej kary i środka karnego.

Zauważyć należy, że Sąd drugiej instancji, wbrew twierdzeniom autora kasacji, odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, a sam fakt niezadowolenia strony z rozstrzygnięcia sądowego nie może stanowić podstawy kasacji.

Zupełnie chybionym jest zarzucanie Sądowi odwoławczemu braku odniesienia się do sformułowanego w apelacji zarzutu obrazy przepisu art. 424 § 1

pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 424 § 2 k.p.k. Podkreślić trzeba, że uzasadnienie Sądu Rejonowego spełniało kryteria określone w wymienionych przepisach, dając odpowiedź na pytanie, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych i czym kierował się orzekając o karze i środku karnym. Gdyby było inaczej, to z pewnością skarżący nie formułowałby zarzutów dotyczących obrazy przepisu art. 7 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary. Nie dzieląc merytorycznych zarzutów apelacji, Sąd Okręgowy w sposób jednoznaczny wypowiedział się też o niezasadności zarzutu obrazy art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 424 § 2 k.p.k.

Skarżący nie może skutecznie powoływać się w kasacji na brak rozważenia zarzutu obrazy przepisu art. 410 k.p.k., gdyż zarzutu takiego nie podnosił. Samo wymienienie tego przepisu w apelacji nie jest równoznaczne z postawieniem zarzutu odwoławczego. Obrazy przepisu art. 410 k.p.k. nie można upatrywać w przeprowadzonej przez sąd ocenie materiału dowodowego. To, że dokonując ustaleń faktycznych, jednym dowodom dał wiarę, a innym odmówił wiarygodności nie oznacza, że nie oparł się na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Nie może być mowy o braku rozpoznania zarzutów apelacji zasadzających się na obrazie przepisu art. 7 k.p.k. Sąd odwoławczy skontrolował poprawność przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów w szczególności w odniesieniu do zeznań świadka E. C. , które Sąd pierwszej instancji ocenił jako spontaniczne i rzeczywiste. Waleru wiarygodności nie odejmują tym zeznaniom sprzeczne z nimi depozycje A. O. i M. D., co zostało prawidłowo uargumentowane w pisemnym uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego. Analizując treść kasacji, Sąd Najwyższy nie znalazł w niej argumentów przekonujących o tym, że zarówno przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena materiału dowodowego, jak i dokonana przez Sąd odwoławczy kontrola jej poprawności jest nieracjonalna i pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Wobec stanowiska Sądu odwoławczego przedstawionego na str. 7 – 8 pisemnych motywów jego wyroku, twierdzenie skarżącego o braku rozważenia

zarzutu dotyczącego niewspółmierności kary i środka karnego jest bezpodstawne. Sąd drugiej instancji odniósł się zatem do wszystkich zarzutów wywiedzionych w apelacji obrońcy zachowując standardy kontroli instancyjnej przewidziane w przepisach procedury karnej, których naruszenie zarzucane jest w kasacji.

Mając na uwadze powyższe argumenty, Sąd Najwyższy rozstrzygnął, jak na wstępie.